

သည်။ [ယခုကာလ၌ “သကလ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ” စသော စကားသည် ဝိမတိဋ္ဌိကာကို မှီ၍ ရှေးဆရာတို့ စီစဉ်အပ်သော စကားမျှသာ ဖြစ်သည်။] အကယ်၍ ဆရာ ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးလျှင်ကား ထိုသင်္ကန်းကပ် သင်္ကန်းတောင်း များလည်း မလိုပါ။ [“ကာသာယာနိ တိက္ခတ္ထု ဝါ ဒိက္ခတ္ထု ဝါ သကံ ဝါ ပဋိဂ္ဂဟာပေတဗ္ဗော = သင်္ကန်းတို့ကို ရှင် လောင်းလက်သို့ ၃-ကြိမ်, ၂-ကြိမ်, တကြိမ်ဖြစ်စေ အပ်နှင်း ရမည်၊ အထာပိဿ ဟတ္ထေ အဒတှာ အာစရိယော ဝါ (သရဏဂုံဆရာသည်သော်၎င်း) ဥပဇ္ဈာယော ဝါ သယမေဝ အတ္ထာဒေတိ၊ ဝဋ္ဋတိ” - ပဗ္ဗဇ္ဇခန္ဓကဋကထာ။]

သရဏဂုံနှင့်စပ်၍ မှတ်ဘွယ်

သရဏဂုံ သီလတောင်း ယခုခေတ်၌ သရဏဂုံ မယူမီ “အဟံ နမော တဿ ဘန္တေ” စသော သရဏဂုံ သီလ တောင်းနှင့် တကွ “နမော တဿ” အထိ ဆိုကြရသေး၏။ ထိုအားလုံးသည် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌ တိုက်ရိုက်လာသော စကားများ မဟုတ်ကြ၊ ရှေးဆရာတို့ သင့်တော်အောင် စီစဉ်အပ်သော စကားများ သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားများကို ပါဠိလိုမဆိုဘဲ မြန်မာလိုလည်း ဆိုနိုင်၏။ သို့သော် ပါဠိလို မဆိုရလျှင် ပေါ့ဆဆနိုင်သည်ဟု ထင်မည်စိုးသောကြောင့် ပါဠိ မြန်မာ ၂-မျိုး လုံး ပြခဲ့ပါသည်။ မြန်မာလိုပင် ဆိုကောင်းသေးရကား (ဓနိတအက္ခရာကို ပြင်းပြင်းရှုတ်ကာ) ဌာန်ကရိုဏ်း ကျနဘို့ လည်း အရေးမကြီးသေးပါ။